

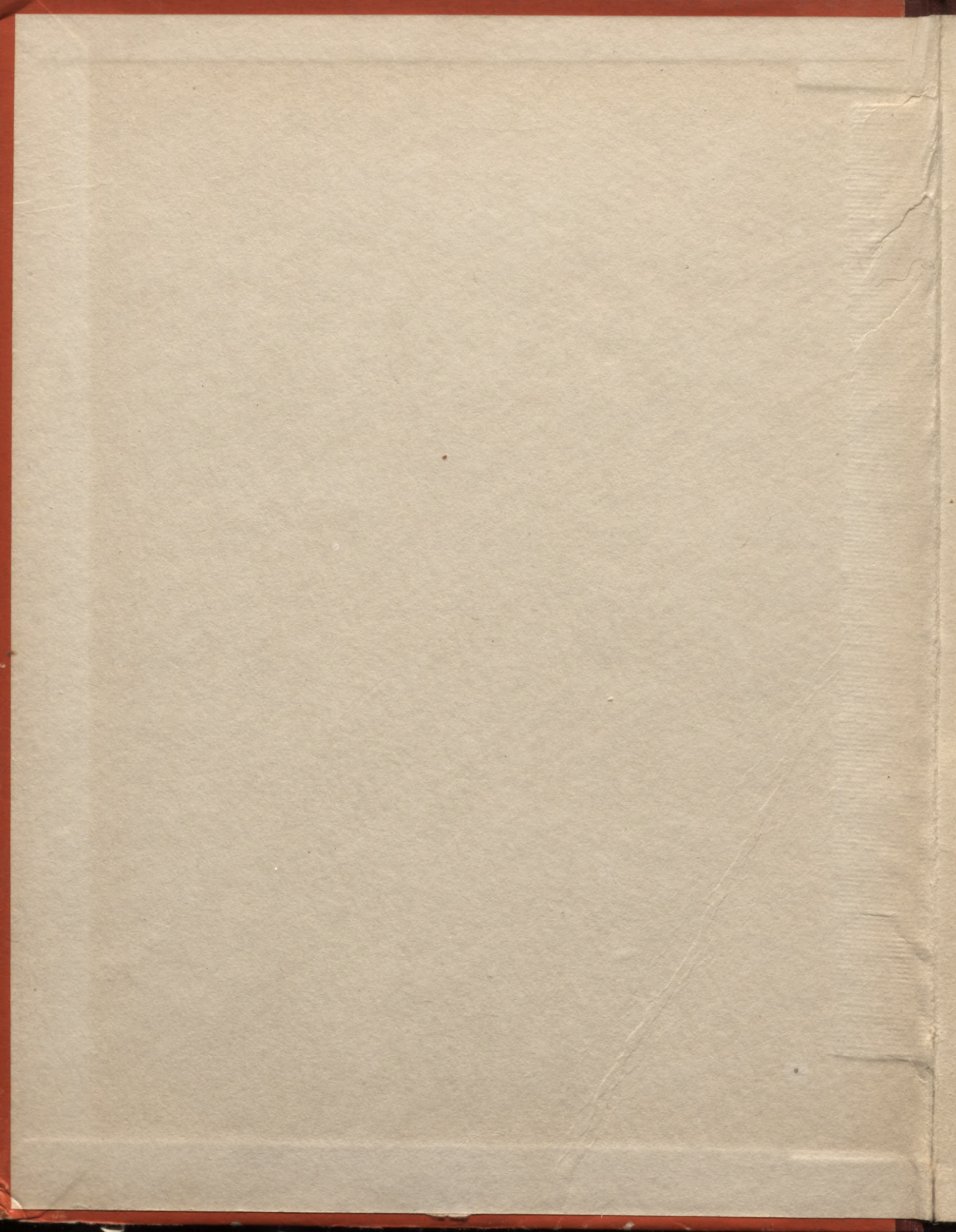
1123^H/60 158462
Žanis grīva

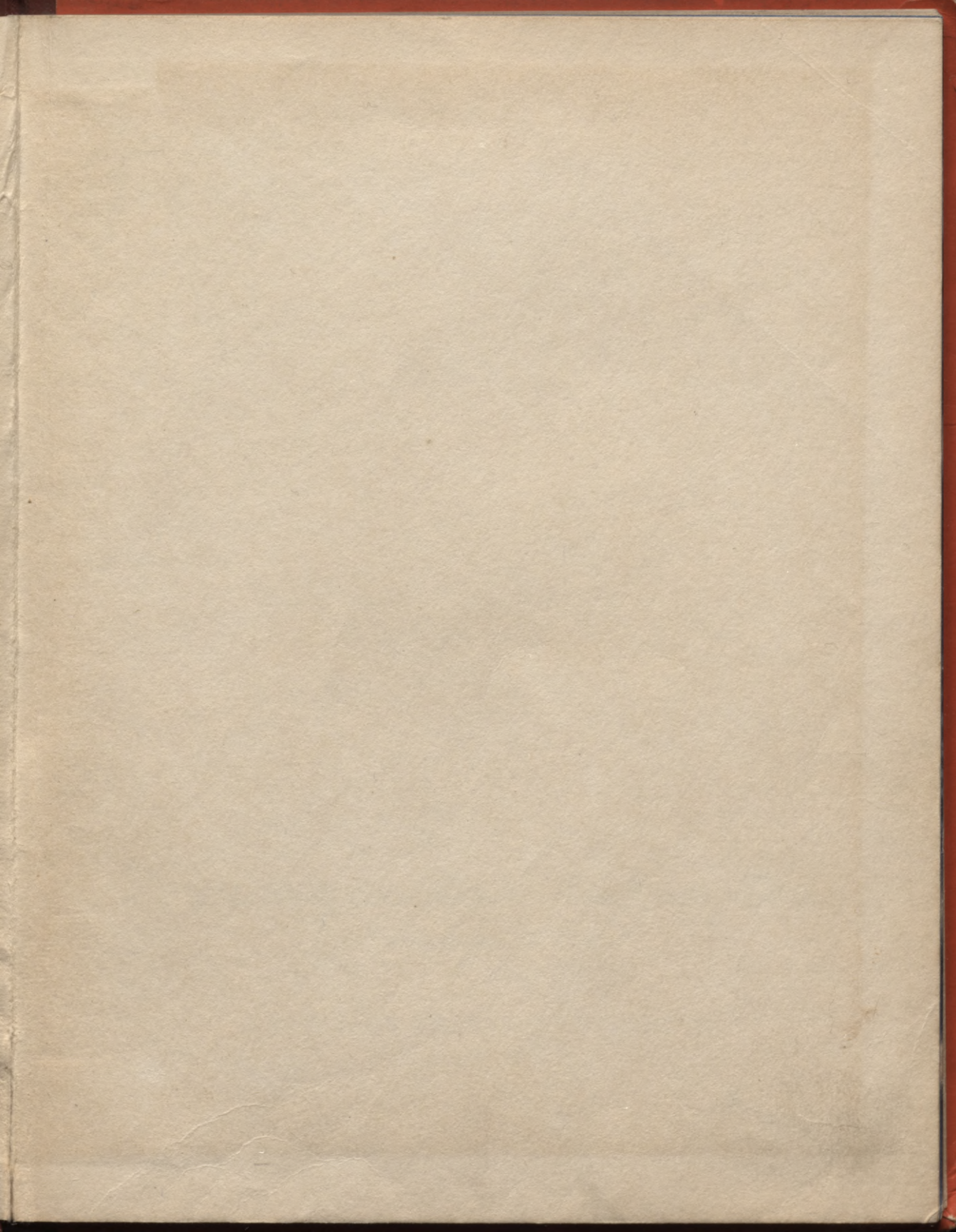
L $\frac{J}{505}$

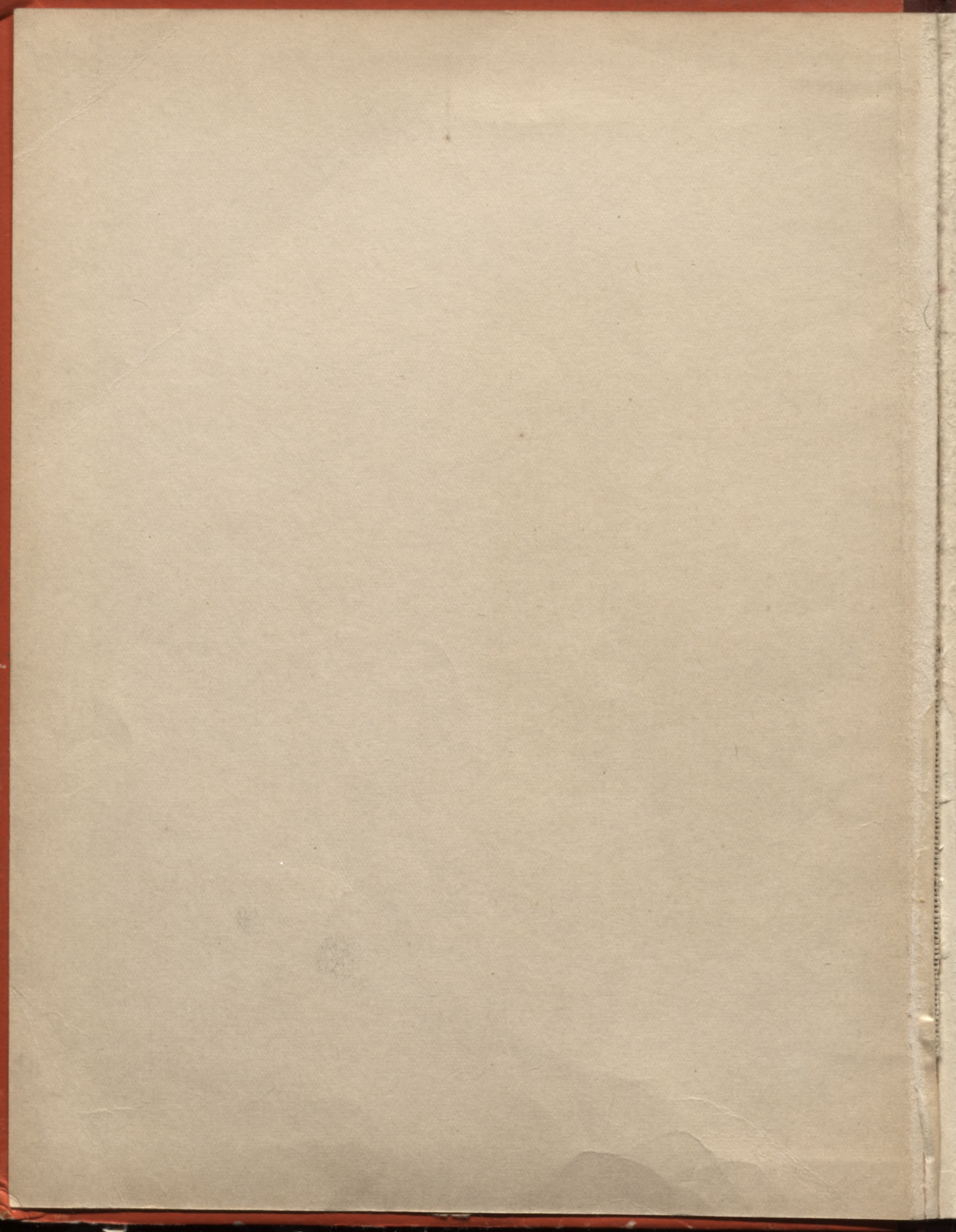
Yotaka
Kor

Diegabikis

J
L505
✓

Dulst
L/G
A

Zanis
Grīva

Parakša
DIEGABIKSI!

Margaritas Stārastes
Zīmējumi

LATVIJAS VALSTS IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ 1960

L-3

SARUNA AR MAZO BIBI

Šovakar, kad savu galvu
Tu uz spilventiņa liksi,
Bibi,—vai tu dzirdēt gribi
Pasaku par Diegabiksi?

Gribi, Bibi? Pastāstišu,
Kā viņš visu redzēt slāpa,
Kā pa varavīksnes tiltu
Viņš pie Mākoņtēva kāpa;

Kā viņš uzvarēja Lauvu,
Bet no Zaķa laida riksi. . .
Visu, visu pastāstišu
Pasakā par Diegabiksi.

PIRMĀ VAKARA STĀSTS

Vai tu esi jau gultiņā, Bibi? Guli mierīgi, apsedz rociņas un klausies! Es tev stāstīšu pasaku par Diegabiksi. Šovakar tu dzirdēsi, kā Diegabiksis piedzima un kā viņš aizgāja pasaulē meklēt laimi.

Bibi, tanī pusē, kur pusdienās saulīte spīd, atrodas dienvidi. Aiz tumšajiem mežiem un zaļajiem laukiem, aiz kalniem, upēm, ezeriem un jūrām, dienvidsaules sasildīta, ziedos rotājas pasakaina zeme. Šajā zemē, siltas jūras krastā, mazā akmens mājiņā dzīvoja divi bruņurupuči — tētis un māmiņa. Tētis no rīta līdz vakaram gādāja ģimenei tārpus un gliemežus, zivis un vabules. Māmiņa smiltis izraka bedrites un tanīs ielika oliņas.

Karstā dienvidus saule sildīja smiltis, un drīz no oliņām izšķīlās mazi bruņurupucēni. Viņi bija tādi paši brūngani un kaula bruņās iegērbti kā tētis un māmiņa. Tikai viena ola kā bijusi, tā palika smiltis guļam.

— Kas no tās iznāks! — sūrojās māmiņa.

— Tirais negals, — norūca tētis un ar ķepu nobraucīja sirmo kaula bārdu. — Brāļi izaugs lieli, bet šis laikam tā arī paliks mazs un vārgs, kā jau pastarītis.

Brāļi auga acīm redzot un drīz jau palīdzēja vecākiem gādāt uzturu. Un tad kādā dienā atvērās arī nerātnā ola. No tās izkāpa pavisam mazs un savāds bruņurupucītis. Brāļi, viņu ieraugot, sāka smieties.

— Īsts diegabiksis! — sacīja vecākais brālis, un mazo bruņurupucēnu tā arī nosauca par Diegabiksi.

Kādā dienā, kad tēvs ar māti raudzīja barību ģimenei, bet vecākie brāļi aizgāja jūrā peldēties, Diegabiksis bambusa krūmā nogrieza spieķīti un, nevienam nezinot, devās pasaulē.

Gāja dienu, gāja nakti. No rīta, kad uzlēca saule, visapkārt viņš ieraudzīja garu, biezu zāli. Diegabiksis vairs nezināja, kurp iet, un no bailēm viņam sāka drebēt zaļās bikšeles.

Tad no zāles pacēlās pelēkā Akmens galva ar sirmu sūnu bārdu un mirdzošām kristala acīm.

— Ei, Diegabiksi! — iesaucās pelēkais Akmens vecītis un vējā papurināja sirmo bārdu. — Kur tu iedams?

— Pasaulē laimi meklēt! — teica Diegabiksis.

— Vai māte tev atļāva? — iejautājās Akmens vecītis.

— Pats aizgāju, — atbildēja Diegabiksis.

— Tad tev jādodas atpakaļ, — sacīja pelēkais Akmens vecītis.

— Vai tu man nevari parādīt ceļu? — prasīja Diegabiksis. — Es vairs nezinu, kurp iet.

— Uzkāp uz maniem pleciem, es tev parādišu, —
sacīja Akmens vecītis un pacēla gaisā Diegabiksi.
— Lūk, tur ir mana draudzene Taciņa. Ej pie tās,
un viņa tevi aizvedīs mājās.

Diegabiksis nokāpa zemē un, kā jau daždien
palaidnis, aizmirsā pateikt Akmens vecītim paldies.
Viņš skrēja pie Taciņas.

— Miļo Taciņ! Akmens vecītis sacīja, lai tu man
parādot ceļu uz pasauli, — meloja Diegabiksis.

Taciņa viņu paņēma pie rokas un izveda no
biezās zāles. Šoreiz Diegabiksis noņēma savu kaula
cepurīti un teica Taciņai:

— Paldies, mīļā, par palīdzību, — un aizgāja
pasaulē.

Bet tagad guli, mazo Bibi. Ir jau vēls. Par to,
kas ar Diegabiksi notika tālāk, es pastāstīšu citreiz.
Ar labu nakti, Bibi! Čučī saldi!

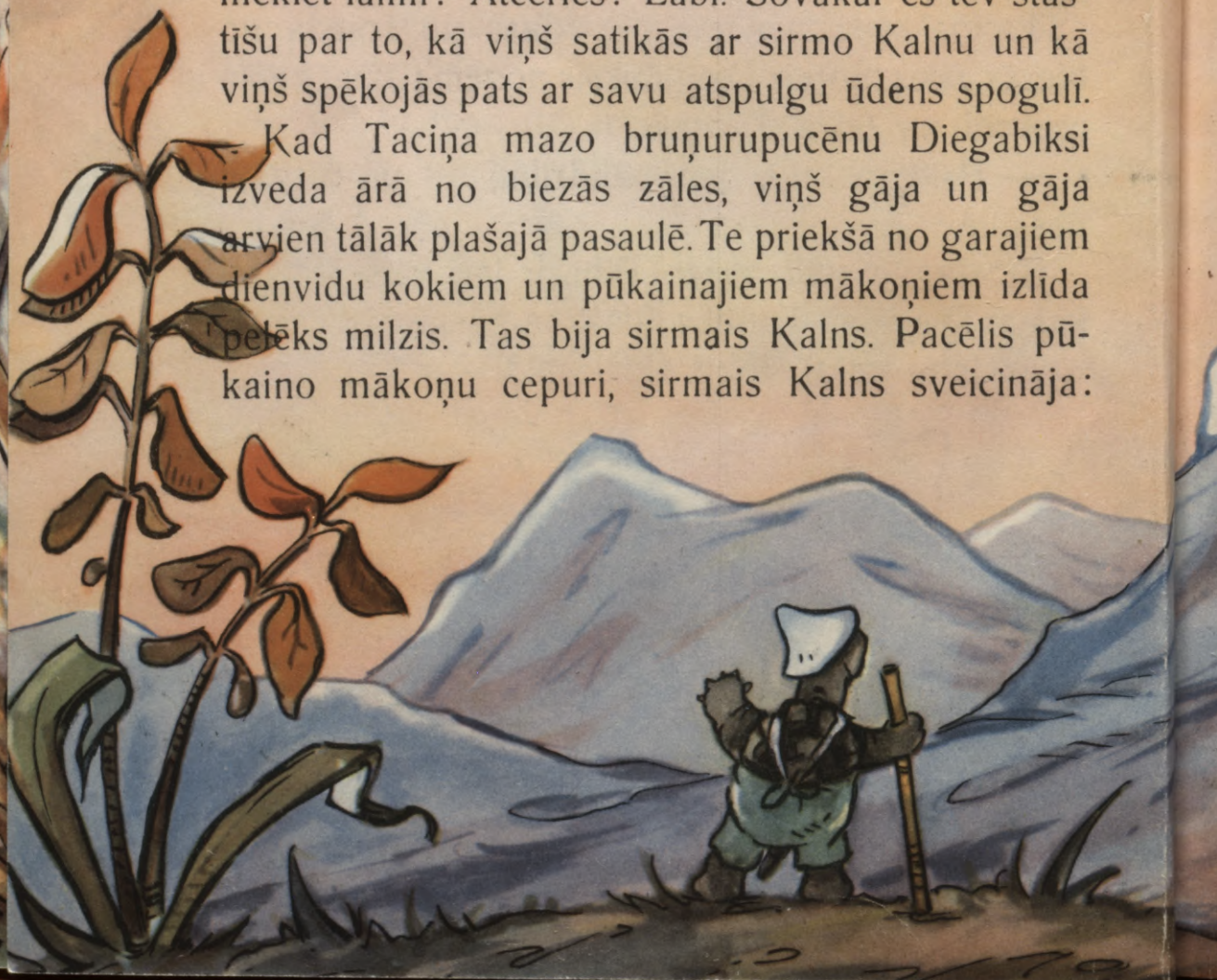

OTRĀ VAKARA STĀSTS

Klāt ir vakars. Mazo Bibi,
Kamēr gultiņā tu migsī,
Vai tu atkal dzirdēt gribi
Pasaku par Diegabiksi?

Gribi, Bibi? Bet vai tu atceries, kā mazais bruņurupucēns Diegabiksis piedzima un aizgāja pasaulē meklēt laimi? Atceries? Labi. Šovakar es tev stāstīšu par to, kā viņš satikās ar sirmo Kalnu un kā viņš spēkojās pats ar savu atspulgu ūdens spogulī.

Kad Taciņa mazo bruņurupucēnu Diegabiksi izveda ārā no biezās zāles, viņš gāja un gāja arvien tālāk plašajā pasaulē. Te priekšā no garajiem dienvīdu kokiem un pūkainajiem mākoņiem izlīda pelēks milzis. Tas bija sirmais Kalns. Pacēlis pūkaino mākoņu cepuri, sirmais Kalns sveicināja:

A whimsical illustration of a mountain with a face. The mountain is blue and grey, with a large, simple face featuring a wide, open mouth and closed eyes. Above the mountain, several flat, circular discs or rings float in the air, some overlapping. The background is a warm, orange-brown color. In the foreground, there is a small yellow flower with a brown center and a green plant with long, pointed leaves.

— Labdien, knisli!

— Es neesmu knislis, bet bruņurupucis Diegabiksis, — lepni atbildēja mazais ceļotājs.

— Daudz lielāks par knisli tu gan neesi. Bet kurp tu iedams? — jautāja Kalns. — Māte ar tēvu tevi gaida mājās. Ej tūlīt atpakaļ.

— Nē, to es nedarišu, — Diegabiksis iespītējās. — Es iešu pasaulē laimi meklēt.

— Laimi? — dobji norūcās Kalns un sāka skaļi smieties. Viņa smieklī kā pērkonā grāviņi atbalsojās tālu tālu ielejās. — Vai tad, pa pasauli staiģuļodams, tu domā atrast laimi?

— Jā, — atbildēja Diegabiksis. — Es tā domāju.

— Tu maldies, — Kalns atbildēja. — Pa pasauli blandīdamies, laimi neatradīsi. Tā nemētājas apkārt pa ceļiem kā tu. To var atrast tikai grūtā darbā.

— Kādu laimi tad tu esi atradis? — jautāja bruņurupucēns.

— Tu esi mazs plikadīdis un no pasaules vēl neko nezini, — atbildēja Kalns. — Paskaties apkārt, un tu visur ieraudzīsi mana darba augļus. Tā ir mana laime. Es te stāvu jau miljoniem gadu un vaiga sviedros pūlos, lai cilvēkiem būtu labi. Ziemā es uzkrāju sniegu savās klintīs, lai vasaras karstajā saulē to kausētu un ar saviem vēsajiem strautiem cilvēkiem dotu veldzi un dārzēm spirtumu. Manās

kuplajās pļavās ganāmpulki atrod sulīgu barību. Ar platajiem klinšu pleciem es turos pretī ziemēļa vējiem, lai manā aizvējā augtu dārzi un ienāktos saldie augsļi. Ja es no šejienes aizklīstu projām, tāpat kā tu esi aizklīdis no savām mājām, tad te visapkārt būtu sauss, neauglīgs tuksnesis.

— Ja tu negribi nākt man līdzī, tad paliec, — sacīja Diegabiksis. — Es gribu atrast laimi bez pūlēm un darba.

— Lasies ātrāk prom no manām acīm, — dusmīgi norūca Kalns, aizsmēķēja milzīgu pīpi un ietinās mīkstā miglas kažokā.

Diegabiksis palika viens. Viņš uzrāpās upes krastā un no augstas klints paskatījās ielejā. Tur saulē vizuļoja upe, un upes spoguļi kustējās gluži

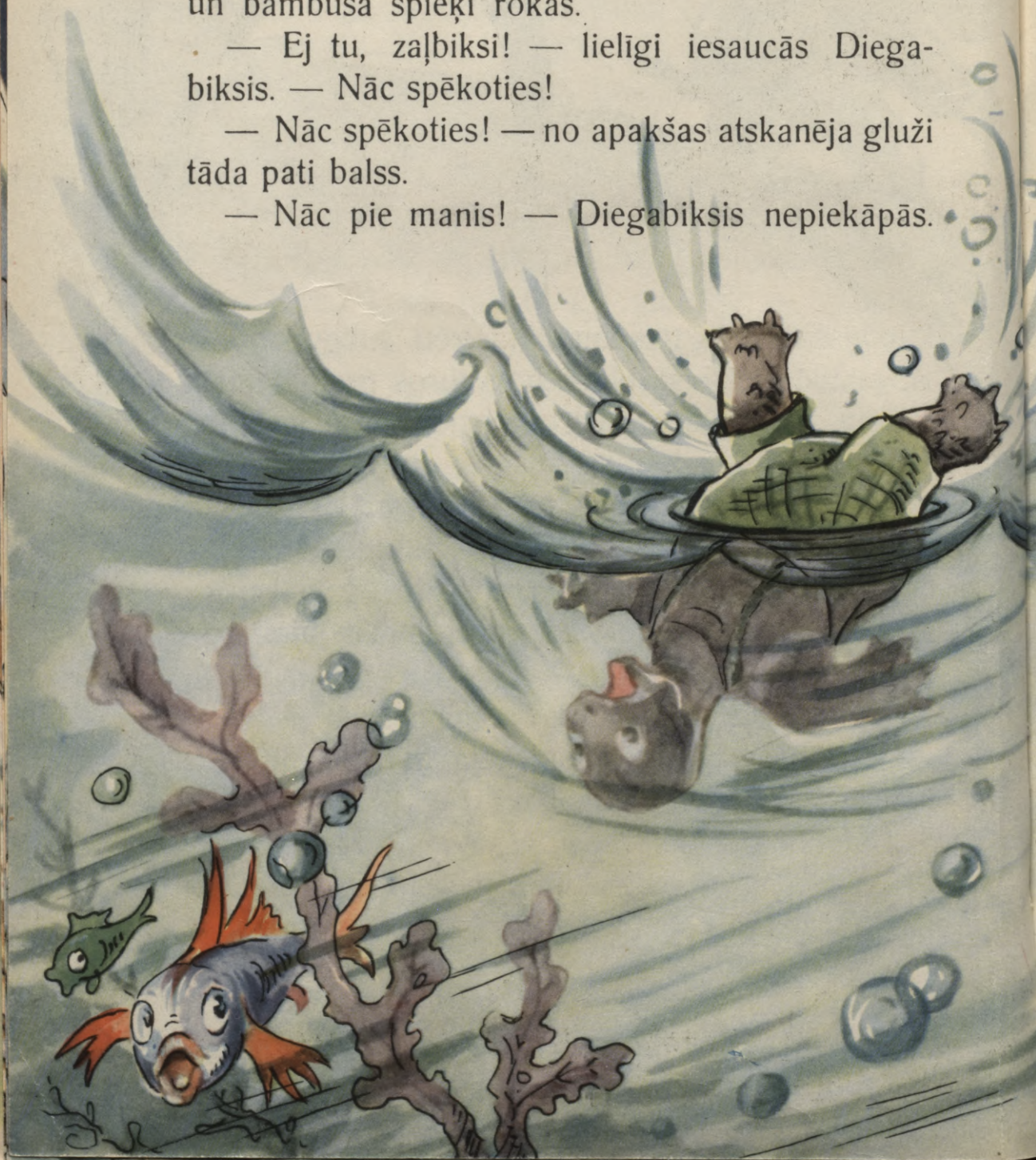

tāds pats bruņurupucēns kā viņš — zaļās bikšēlēs
un bambusa spieķi rokās.

— Ej tu, zaļbiksi! — lielīgi iesaucās Diegabiksis. — Nāc spēkoties!

— Nāc spēkoties! — no apakšas atskanēja gluži
tāda pati balss.

— Nāc pie manis! — Diegabiksis nepiekāpās.

— Nāc pie manis! — sekoja tāda pati atbilde. Diegabiksis uz lielībnieku kļuva pikts un sagatavojās lēcienam.

— Labi. Piesargies, lielīgais!

— Piesargies, lielīgais! — no apakšas atskanēja atbilde.

„Tas vairs nav izturams!“ — Diegabiksis sevī nodomāja un metās lejā no augstās klints. Gar bruņām iesvilpās vējš. No straujā kritiena Diegabiksis sabijās, bet apstāties vairs nevarēja. Pie dzidrā ūdens spoguļa viņš sastapās ar savu pretinieku. Izrādījās, ka tas nemaz nav bruņurupucis, bet viņa paša atspulgs ūdenī. Un balss, ar kuru viņš sarunājās, bija tikai viņa paša vārdu atbalss upes krasta stāvajās klintīs.

Plunkš! Uz visām pusēm pašķida spožas lāsītes, un krastu klintīs atkal atskanēja atbalss: „Plunkš!“

„Nu ir beigas!“ Diegabiksis nodomāja un bailēs aizvēra acis. Viņš tās atvēra tikai tad, kad jau atradās upes dibenā uz smiltīm. Bet par to, ko Diegabiksis piedzīvoja upē, es pastāstīšu nākošo reizi. Tagad guli, Bibi. Ar labu nakti!

TREŠĀ VAKARA STĀSTS

— Bibi, kur tu esi?

Gulēt nāc!

— Es jau sen zem segas.

Stāstīt sāk!

Labi, tad klausies!

Kad mazais bruņurupucēns Diegabiksis upes dzelmē atžilba no bailēm, viņš izplēta kājas un sāka peldēt. Viņš nemaz nezināja, ka tik labi prot peldēt, un tāpēc pats par sevi priecājās. Peldēja, peldēja. Te priekšā ieraudzīja lielu ūdensrozi ar zeltītām bārkstīm vidū. Uz ūdensrozes platās lapas sēdēja maza vardīte.

— Kvak, kvak, karaks! — iesaucās Vardīte.

— Esi sveicināts, zaļbiksi!

— Esi sveicināta! — Diegabiksis no pārsteiguma tik tikko dabūja vārdus pār lūpām. Tik skaistu vardīti viņš redzēja pirmo reizi. Tai bija tumšām ripiņām izrakstīta jaciņa, balts priekšautiņš un trīs zeltītas svītras pār muguru.

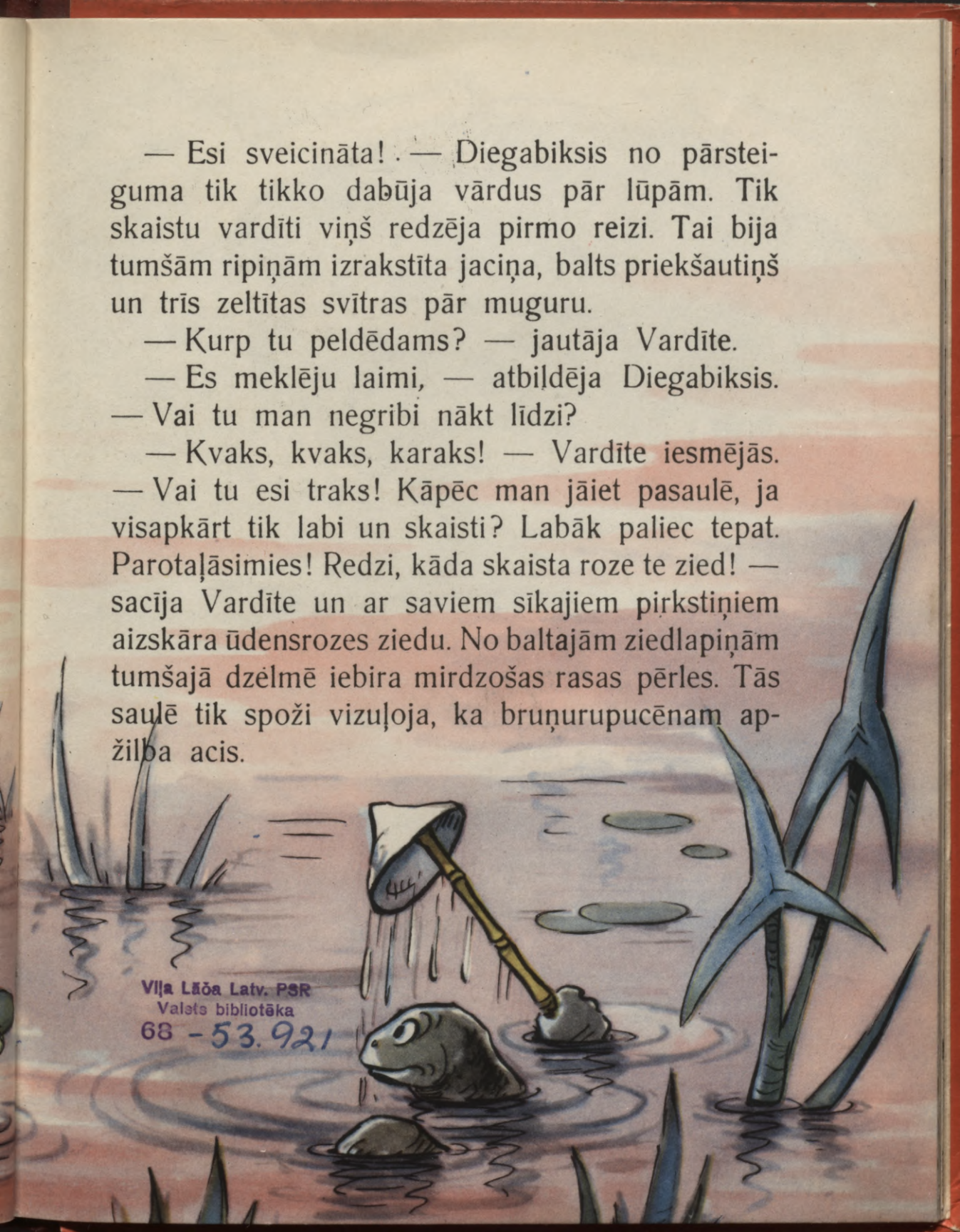
— Kurp tu peldēdams? — jautāja Vardīte.

— Es meklēju laimi, — atbildēja Diegabiksis.
— Vai tu man negribi nākt līdzi?

— Kvak, kvak, karaks! — Vardīte iesmējās.
— Vai tu esi traks! Kāpēc man jāiet pasaulē, ja visapkārt tik labi un skaisti? Labāk paliec tepat. Parotaļāsimies! Redzi, kāda skaista roze te zied! — sacīja Vardīte un ar saviem sīkajiem pirkstiņiem aizskāra ūdensrozes ziedu. No baltajām ziedlapiņām tumšajā dzelmē iebira mirdzošas rāsas pērles. Tās saulē tik spoži vizuļoja, ka bruņurupucēnam apžilba acis.

Vija Lāča Latv. PSR
Valets bibliotāka

68 - 53.921

A watercolor illustration of a pond scene. In the center, a dark grey fish with large eyes is swimming. To its right, a lily with a yellow stem and a white, pointed bud is in bloom. In the foreground, a small brown frog is partially submerged. The water is depicted with soft, wavy lines and a warm, reddish-brown hue. Tall, thin reeds or grasses are visible on the left and right sides of the pond.

— Kvak, kvak, karak! — iesaucās Vardīte.
— Tu izskaties tik savāds un noguris. Vai tu negribi ēst?

Diegabiksis sakampa tukšo vēderu un iestēnējās:

— Es gribu briesmīgi ēst.

— Peldēsim! — iesaucās Vardīte. — Redzi, tur uz tās zaļās lēpes man ir uzklāts brokastu galds. Es tevi pacienāšu ar gliemežiem.

Vardīte ielēca ūdenī, un Diegabiksis metās tai pakaļ. Nākamajā acumirkļī viņi iznira pie zaļās lēpju lapas. Vardīte pirmā uzkāpa augšā, pasniedza ķepiņu un palīdzēja Diegabiksim izrāpties no ūdens. Kamēr bruņurupucēns saulē žāvēja slapjās bikšeles, Vardīte viņu pacienāja ar gliemežiem.

— Vēlāk es tev iedošu arī kādu slieku. Upes krastā to ir atliku likām, — stāstīja mazā draudzene. — Te tev neklāsies slikti. Nāc, es tevi iepazīstināšu ar mūsu zemūdens valstību! Aizpeldēsim uz Ūdensrožu līci. Bet vai tu neesi bailīgs?

— Es! — lielīgi iesaucās Diegabiksis. — Es bailes nepazīstu.

— Kvak, tad ir labi, — nopriecājās Vardīte. — Mums būs jāpeld garām Čūsku dzelmei. Tanī dzīvo mani vislielākie ienaidnieki — Ūdris, Ūdensžurka un Zalktis. Kvak, kvak!

— Nekas, lai viņi tikai mēģina tuvoties, — neredzamajam ienaidniekam draudēja Diegabiksis un ielēca ūdenī.

Par to, kas notika tālāk, es tev pastāstīšu nākamā vakarā. Ar labu nakti, Bibi! Dusi saldi!

CETURTĀ VAKARA STĀSTS

Ko tu, puisīt, gribi,
Lai tev pasaku?
Varbūt stāstīt, Bibi,
Tālāk pasaku?

Pagājušo reizi es tev pastāstīju, kā bruņuru-
pucēns Diegabiksis no lēpju lapas ielēca ūdenī.

— Kvak, kvak, cik tu esi traks! — iesaucās
zaļā Vardīte un viņam sekoja. Diegabiksis ar Var-
dīti saķērās rokās un pa upes straumi peldēja uz
Ūdensrožu līci. Kad pietrūka gaisa, peldētāji brīdi
apstājās, izbāza galvas no ūdens, ievilka elpu un
atkal ienira upes dzīlēs.

Starp ūdenszālēm smiltīs dzina vagas lielie upju
gliemeži, lēni cilādami savus perlamutra vākus.

Smaržīgās kalmēs paslēpusies, taisna un asa kā bulta gulēja sidrabzviņotā Līdaciņa. Vardīte sabijās. Šī ātrā un nejaukā zivs bija ļoti nikna un rijīga.

— Viņai bail no tevis, — čukstēja Vardīte. — Ja tu nebūtu, viņa mani noķertu un aprītu.

— Lai tikai pamēģina! — Diegabiksis lielīgi iesaucās un pacēla gaisā savu bambuka spieķīti. Līdaka izbijās un kā bulta aizšāvās projām.

— Kvak, tagad uzmanies! — Vardīte brīdināja. — Tuvojas Čūsku dzelme. No tās mēs baidāmies visvairāk. Čūsku dzelmē mīt vislielākie varžu ienaidnieki — Ūdensšurka, Ūdris un brūnais Zalktis.

— Brūnais Zalktis! — Diegabiksis skaļi iesmējās. — Es tādus knēveļus nebīstos.

— Nerunā tik stipri! — Vardīte lūdzās. — Ja viņi padzirdēs, mums klāsies slikti.

Tikko viņa šos vārdus izteica, no krasta puses, smieklos locīdamies, steidzās šurp brūnais Zalktis.

— He, he, hē! Es jūs abus apēdīšu. He, hē!

— Bēdz! — Diegabiksis uzsauca Vardītei un stājās ceļā laupītājam.

Zalktis Diegabiksim aptinās apkārt un gribēja viņam ielauzt kaula kažociņu, bet tas neizdevās. Diegabiksis pacēla spieķīti un tik stipri zvēla, ka brūnais Zalktis, sāpēs locīdamies, metās bēgt un ielīda savā alā.

— Paldies, Diegabiksi! — Vardīte pateicās.

— Tu tiešām esi liels drošminieks. Tu glābi man dzīvību. Paldies!

Kad viņi sasniedza Ūdensrožu lici un pastāstīja par notikušo, visi priecājās un apbrīvoja Diegabikša spēku. Vardīte sapulcināja savas māsiņas. Ūdensvabule ar garām ūsām rādīja takti, un visi kori dziedāja:

Kveks, kveks, kvēks!
Diegabiksi, tev gan ir spēks!
Tev gan ir spēks!

Un tagad aizver actiņas, Bibi. Ir jau vēls. Ar labu nakti!

PIEKTĀ VAKARA STĀSTS

Ārā pusnakts zvaigžņu spārni
Melno zemi apsedz klusu.
Bibi, laiks ir iet uz dusu!
Pirms tu sapņu klēpī tiksī,
Es tev stāstišu par Gārni,
Mākoni un Diegabiksi.

Vai tu atceries, kā Ūdensrožu līcī dziedāja zaļās vardītes, bet Ūdensvabule ar garajām ūsām rādīja takti? Atceries? Labi, tad stāstišu tālāk.

Diegabiksim drīz apnika klusais Ūdensrožu līcis. Viņš atvadījās no savām draudzenēm un atkal devās ceļā. Izkāpis no ūdens, viņš gribēja saulītē izžāvēt slapjās bikšeles. Bet tanī brīdī uz pelēka vēja zirga saulei priekšā aizjāja Mākoni ar garu, zilu bārdu.

— Vectētiņ, paej sānis! — sauca Diegabiksis.

— Man jāizzāvē slapjās bikšeles.

Mākonis gar debesmalu noplikšķināja ugunīgu zibens pātagu un ierunājās pērkona balsī:

— Rrrrrāpies pie manis augšā!

— Kā lai es tik augstu uzkāpju? — vaicāja bruņurupucēns.

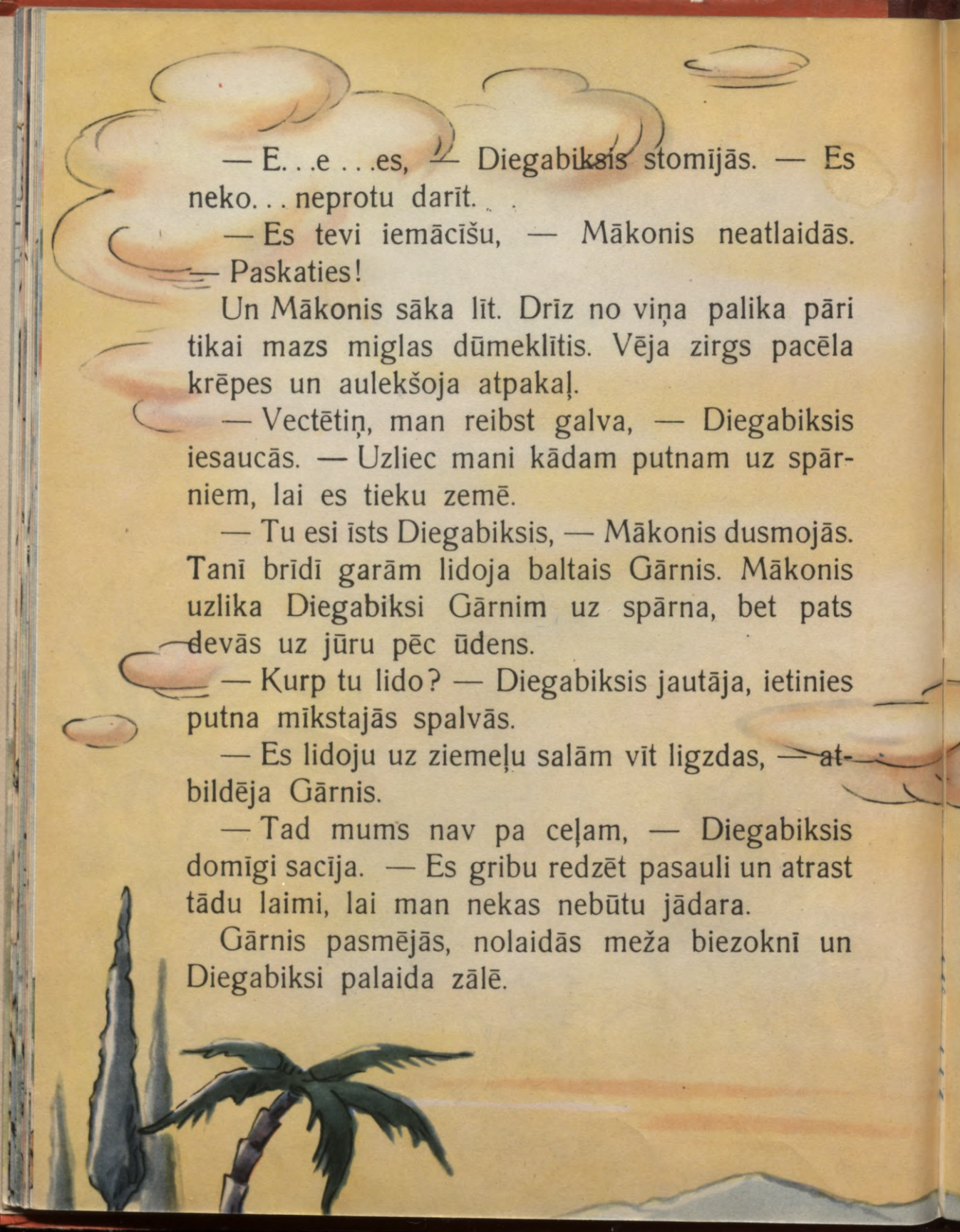

— Rrrrrrāpies vien, rrrrrrāpies! — atbildēja Mākonis. Viņš apturēja vēja zirgu, izvilka no kabatas mirdzošu varavīksnes tiltu un izsvieda to. Viens tilta gals palika Mākonim rokās, bet otrs gals atdūrās taisni pret upes krastu. Diegabiksis uzlēca uz mirdzošā varavīksnes tilta un devās augšā. Iesēdies vēja zirga mīkstajās seglu pūkās, Diegabiksis jautāja Mākonim:

— Vectētiņ, no kurienes tu jādams un uz kurieni dodamies?

— Es jāju no jūras un vedu laukiem ūdeni. Varbūt tu man palīdzēsi?

— E...e...es, — Diegabiksis stomijās. — Es neko... neprotu darīt.

— Es tevi iemācīšu, — Mākonis neatlaidās.
— Paskaties!

Un Mākonis sāka līt. Drīz no viņa palika pāri tikai mazs miglas dūmeklītis. Vēja zirgs pacēla krēpes un aulekšoja atpakaļ.

— Vectētiņ, man reibst galva, — Diegabiksis iesaucās. — Uzliec mani kādam putnam uz spārniem, lai es tieku zemē.

— Tu esi īsts Diegabiksis, — Mākonis dusmojās. Tanī brīdī garām lidoja baltais Gārnis. Mākonis uzlika Diegabiksi Gārnim uz spārna, bet pats devās uz jūru pēc ūdens.

— Kurp tu lido? — Diegabiksis jautāja, ietinies putna mīkstajās spalvās.

— Es lidoju uz ziemeļu salām vīt ligzdas, — atbildēja Gārnis.

— Tad mums nav pa ceļam, — Diegabiksis domīgi sacīja. — Es gribu redzēt pasauli un atrast tādu laimi, lai man nekas nebūtu jādara.

Gārnis pasmējās, nolaidās meža biezoknī un Diegabiksi palaida zālē.

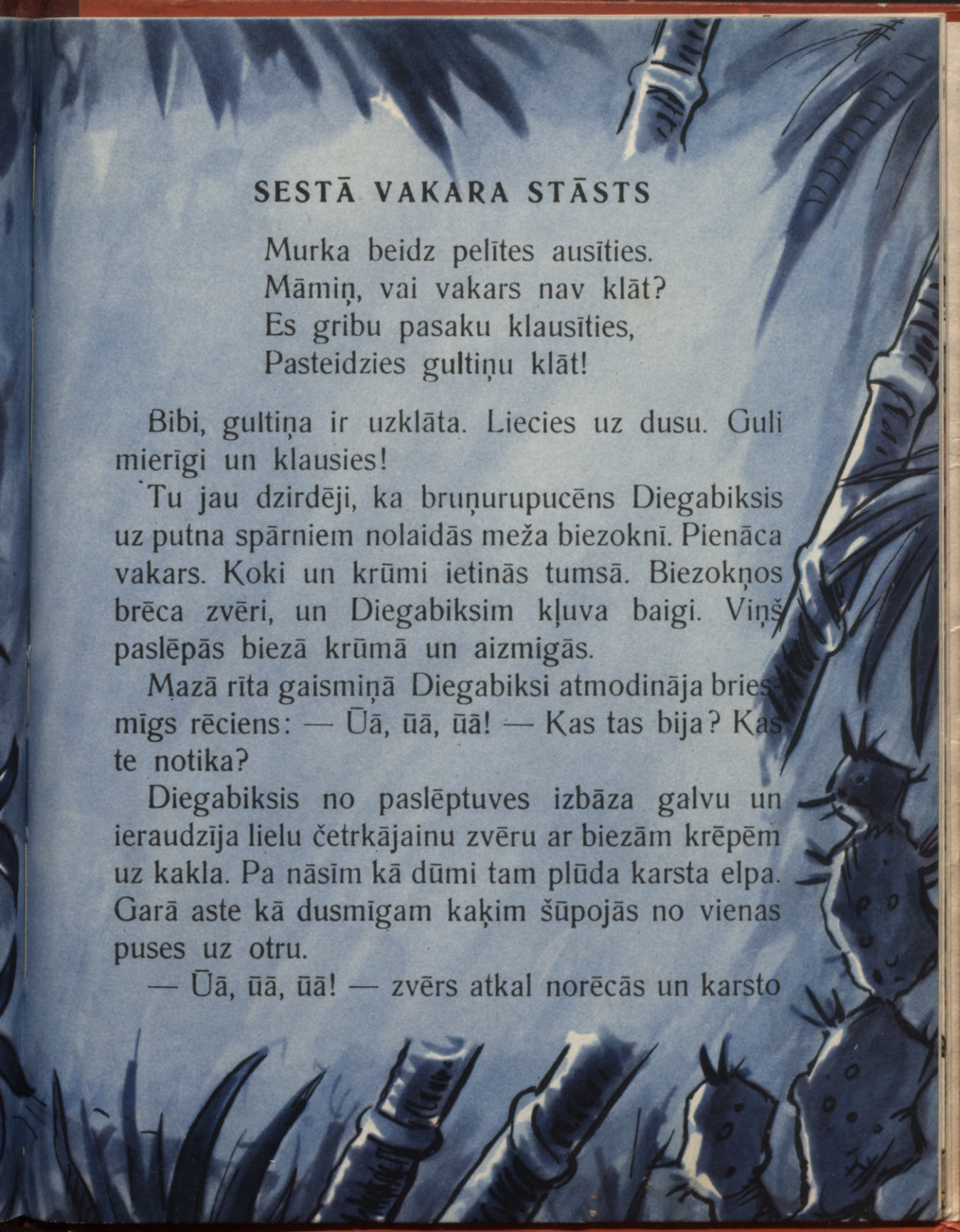

— Ej, klisti pa pasauli, bet tādu laimi tev ne-
atrast.

Gārnis pacēlās spārnos, bet Diegabiksis ar mazo
spieķīti rokās devās arvien dziļāk un dziļāk meža
biezoknī.

Ar labu nakti, Bibi! Citu vakaru turpināsim.

SESTĀ VAKARA STĀSTS

Murka beidz pelītes ausīties.
Māmiņ, vai vakars nav klāt?
Es gribu pasaku klausīties,
Pasteidzies gultiņu klāt!

Bibi, gultiņa ir uzklāta. Liecies uz dusu. Guli mierīgi un klausies!

Tu jau dzirdēji, ka bruņurupucēns Diegabiksis uz putna spārniem nolaidās meža biežoknī. Pienāca vakars. Koki un krūmi ietinās tumsā. Biezokņos brēca zvēri, un Diegabiksim kļuva baigi. Viņš paslēpās biežā krūmā un aizmigās.

Mazā rīta gaismiņā Diegabiksi atmodināja briesmīgs rēciens: — Ūā, ūā, ūā! — Kas tas bija? Kas te notika?

Diegabiksis no paslēptuves izbāza galvu un ieraudzīja lielu četrkājainu zvēru ar biežām krēpēm uz kakla. Pa nāsīm kā dūmi tam plūda karsta elpa. Garā aste kā dūsmīgam kaķim šūpojās no vienas puses uz otru.

— Ūā, ūā, ūā! — zvērs atkal norēcās un karsto

puķu piebāza Diegabiksim pie paša deguna. — Kā tu bez manas atļaujas drīkstēji ienākt mežā? Es esmu zvēru valdnieks Lauva. Atbildi!

Diegabiksim no bailēm gandrīz sastinga mazā sirds. Bet tad viņš saslējās un pacēla spieķīti.

— Es eju tur, kur es gribu. Kas tev par daļu?

— Ūā, ak tāāāā! — norūcās Lauva. — Es tevi tūlīt nokodišu.

Diegabiksis ievilkās kaula bruņās un iesaucās:

— Kod! Tu nemaz man nevari iekost.

— Ak tāāā! — gari novilka Lauva un satvēra Diegabiksi mutē.

Gar bruņām noskrastēja Lauvas asie zobi. Bet tad lielais zvērs sāpēs iebrēcās, izlaida Diegabiksi no mutes un pacēlās uz pakājkājām.

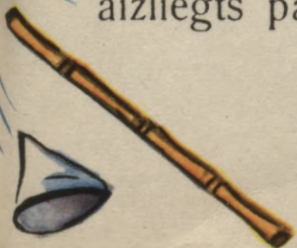
— Tu man izlauzi zobus, nelieti. Ej prom, jeb es tevi nospiedišu ar ķepām!

Diegabiksis sasparojās un iesmējās:

— Ha, ha, ha, hā! Te nu bija zvēru valdnieks. Salasi zobus un ej pie ārsta, lai ieliek atpakaļ! Es meklēšu stiprākus vīrus, ar ko cikstēties.

Lepni pār pleciem pārlicis spieķīti, Diegabiksis svilpodams devās ceļā. Gāja, gāja. Te no krūma — spuduks! — izskrēja zvērēns ar garām kājām, īsu līpu, lielām ausīm un sirmām ūsām pie spalvainā purna. Uz muguras viņš nesa lielu kāpostgalviņu. No pārsteiguma palēcies tik augstu gaisā, ka zeme vien nokūpēja, viņš apstājās. Kāpostgalviņa baušķēdama smagi nokrita sūnās.

— Klausies, — svešais zvērs bailēs trīcošā balsī uzrunāja Diegabiksi, — kā tu driksti man nostāties ceļā? Šī ir mana taciņa, un citiem zvēriem ir aizliegts pa to staigāt. Es gandrīz paklupu.

— Kur tā skriedams? — jautāja Diegabiksis.

— Vai tu neredzi, diedelniek, — ar ķepu slaucīdams no vaigiem sviedrus, svešais zvērs atcirta.

— Es nesu bērniem svaigus kāpostus.

— Dod man arī! — lūdzās Diegabiksis. — Es esmu ļoti izsalcis.

— Hu, hu, huhūūū! — svešais gari iesmējās.

— Ja katram staigulim došu pa kāposta galviņai, tad mani bērni nomirs badā. Kā tev nav kauna ubagot! Vai tad tu pats neproti strādāt?

Diegabiksim patiesi kļuva kauns, ka viņš pats neko neprot padarīt.

— Es...es... — stostījās Diegabiksis, — neprotu strādāt.

— Tad netraucē citus. Vācies prom no ceļa! — dusnīgi uzsauca svešais un ar garajām pakaļkājām zaļbiksim tik stipri iebukņija pa sāniem, ka viņš apvērās.

„Nē, ar tik veiklu vīru man nav ko spēkoties,“ izlēma Diegabiksis, piecēlās un laida riksi uz mežu. Skriedams viņš aizķērās aiz kāda zara un pārplēsa zaļās bikšeles. Ticis drošībā, viņš atskatījās atpakaļ. Arī pretinieks laida ķekas, ko kājas nes. Tikai baltā līpa krūmos paspīdēja.

Vai tu vari uzminēt, Bibi, kas tas bija par zvēru?

SEPTĪTĀ VAKARA STĀSTS

Pasaka ir galā.
Ko lai stāstu rīt!
Zini, kādā malā
Diegabiksis mīt?

Nezini? Tad klausies, Bibi!

Pēc tam kad Diegabiksis bija uzvarējis Lauvu, bet no Zaķa laidis riksi, viņš iemaldījās arvien dziļāk un dziļāk milzīgajā mežā. Drūmi šalkdami, visapkārt koki vēdināja savus zaļos zaru vēdekļus. No staigajiem dumbrājiem pretim lida melna

tumsa. Vēderiņš izsalkumā kurkstēja un prasīja ēst. Tik, tik, tik — no uztraukuma krūtīs kā ar mazu āmuriņu klauvēja sirds.

„Ko lai dara, kurp lai iet!“ sūrojās Diegabiksis. „Visi pasaulē strādā, kaut ko dara, un nevienam ar mani nav pa ceļam. Ja es atrastu Taciņu, es labprāt dotos atpakaļ uz mājām un palīdzētu tēvam un mātei.“

— Te es esmu, — aiz kokiem tumsā iesaucās Taciņa.

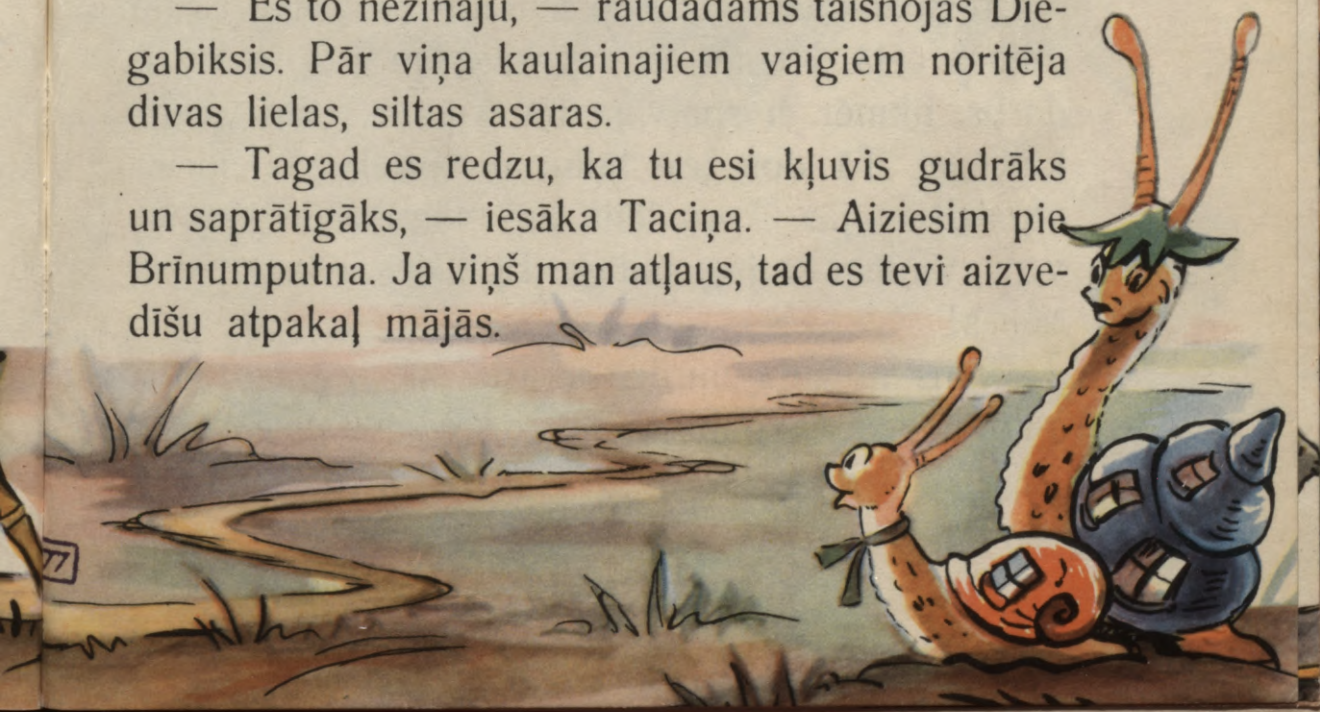
— Aizved mani mājās! — lūdzās Diegabiksis.

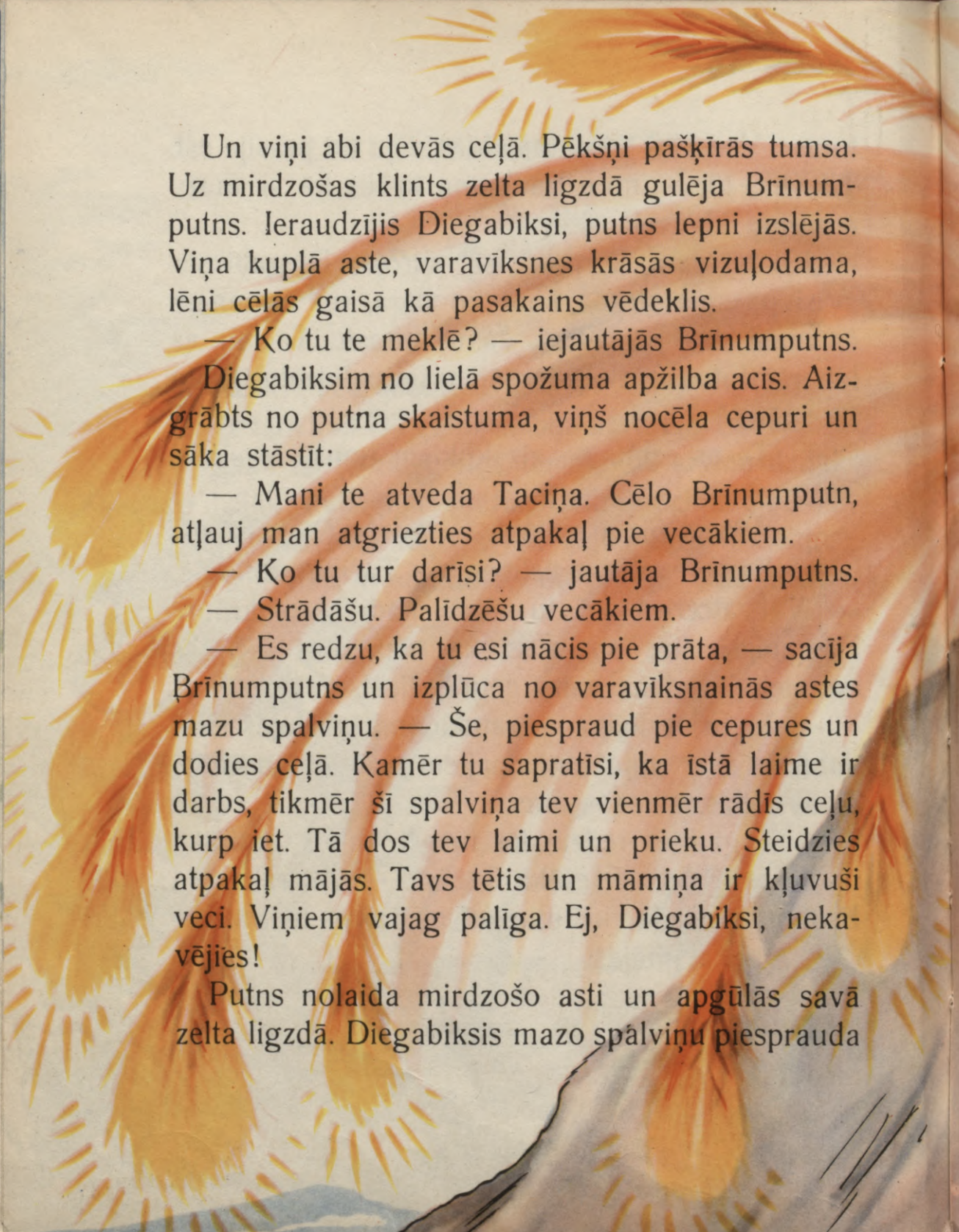
— Es tev vairs neuzticos, — Taciņa atbildēja.

— Vai atceries, kā tu mani kādreiz piekrāpi? Diegabiksi, liec aiz auss, ka tiem, kas krāpjas un melo, neviens vairs negrib ticēt.

— Es to nezināju, — raudādams taisnojās Diegabiksis. Pār viņa kaulainajiem vaigiem noritēja divas lielas, siltas asaras.

— Tagad es redzu, ka tu esi kļuvis gudrāks un saprātīgāks, — iesāka Taciņa. — Aiziesim pie Brīnumputna. Ja viņš man atļaus, tad es tevi aizvedīšu atpakaļ mājās.

Un viņi abi devās ceļā. Pēkšņi pašķīrās tumsa. Uz mirdzošas klints zelta ligzdā gulēja Brīnumputns. Ieraudzījis Diegabiksi, putns lepni izslējās. Viņa kuplā aste, varavīksnes krāsās vizuļodama, lēni cēlās gaisā kā pasakains vēdekļis.

— Ko tu te meklē? — iejautājās Brīnumputns. Diegabiksim no lielā spožuma apžilba acis. Aizgrābts no putna skaistuma, viņš nocēla cepuri un sāka stāstīt:

— Mani te atveda Taciņa. Cēlo Brīnumputn, atļauj man atgriezties atpakaļ pie vecākiem.

— Ko tu tur darīsi? — jautāja Brīnumputns.

— Strādāšu. Palīdzēšu vecākiem.

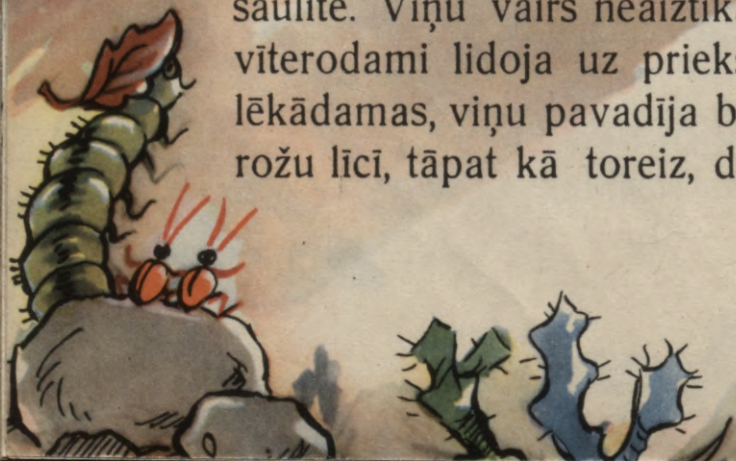
— Es redzu, ka tu esi nācis pie prāta, — sacīja Brīnumputns un izplūca no varavīksnainās astes mazu spalviņu. — Še, piespraud pie cepures un dodies ceļā. Kamēr tu sapratīsi, ka istā laime ir darbs, tikmēr šī spalviņa tev vienmēr rādīs ceļu, kurp iet. Tā dos tev laimi un prieku. Steidzies atpakaļ mājās. Tavs tētis un māmiņa ir kļuvuši veci. Viņiem vajag palīga. Ej, Diegabiksi, neka-vējies!

Putns nolaida mirdzošo asti un apgūlās savā zelta ligzdā. Diegabiksis mazo spalviņu piesprauda

pie cepures, un pēkšņi visa pasaule pārvērtās. Mežs kļuva gaišs, un koki no ceļa pašķirās. Taciņa viņu paņēma pie rokas un veda uz priekšu. Brīnumputna spalviņa pie Diegabikša cepures mirdzēja kā maza saulīte. Viņu vairs neaiztika neviens zvērs. Putni vīterodami lidoja uz priekšu. No koka uz koku lēkādamas, viņu pavadīja brūnās vāverītes. Ūdensrožu līcī, tāpat kā toreiz, dziedāja varžu koris, un

ūdensvabule ar ūsām rādīja takti. Tikai dziesmas
vārdi bija citādi. Tagad tie skanēja tā:

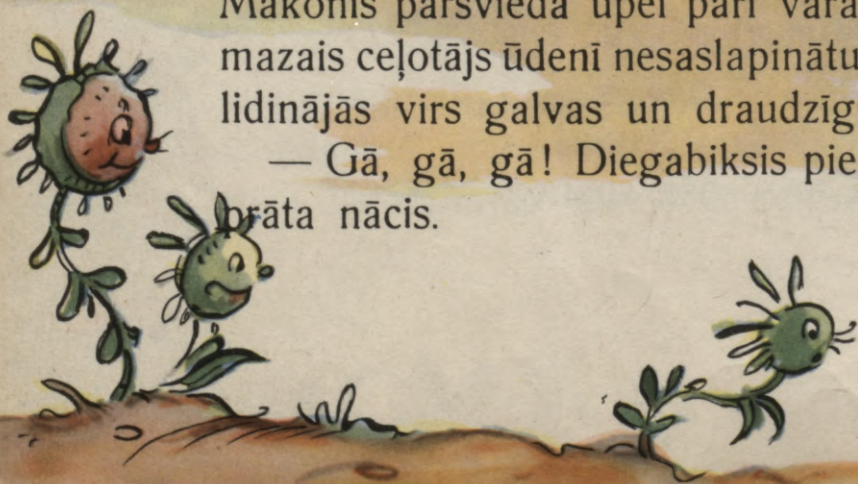
Kvāks, kvāks, kvāk!
Lūk, tur viņš nāk!
Diegabiksis nāk!
Kāda gaiša galviņa!
Kāda mirdzoša spalviņa!

Kalns nocēla pūkaino cepuri un sveicināja. Mākonis pārsvieda upei pāri varavīksnes tiltu, lai mazais ceļotājs ūdenī nesaslapinātu bikšes. Gāgas lidinājās virs galvas un draudzīgi gādzināja:

— Gā, gā, gā! Diegabiksis pie prāta nācis, pie prāta nācis.

Māte un tēvs dēlu sagaidīja ar atplestām rokām un prieka asarām acīs. No tās dienas mazā akmens mājiņa kļuva spodra un gaiša. Visi trīs brāļi sāka dūšīgi strādāt. Un, ja kādreiz nogura mazās rociņas, Diegabiksis noņēma cepuri. Spožā spalviņa, kas mirdzēja kā maza saulīte, vienmēr viņam atgādināja Brīnumputnu un deva jaunu spēku.

Bibi, ja tu gribi Diegabiksi redzēt, tad aizbrauc uz tālo, uz silto jūru. Aiz tumšajiem mežiem, aiz kalniem, upēm un ezeriem tu viņu sastapsi. Un pasveicini viņu arī no mums.

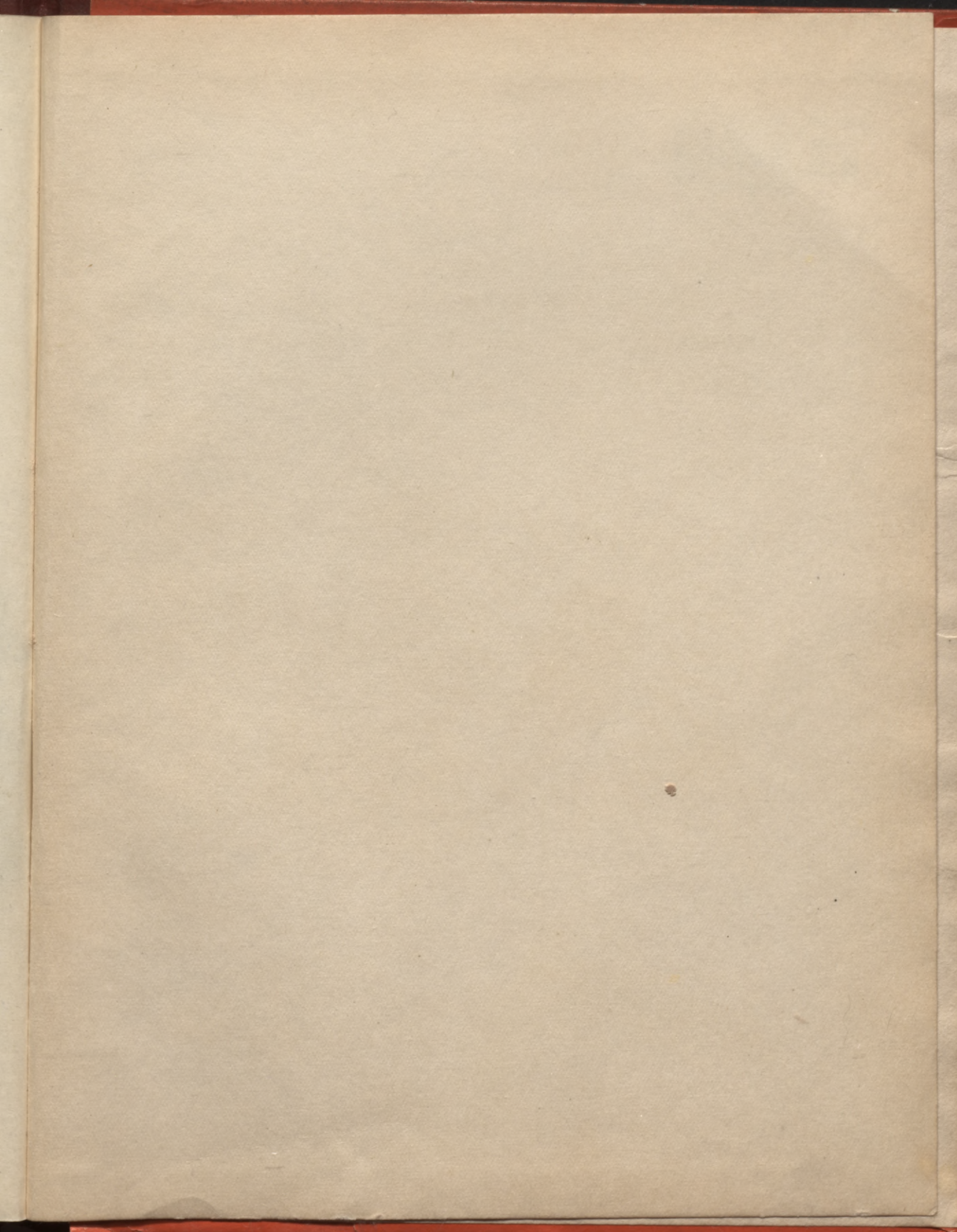
Bet tagad pasaka par Diegabiksi ir galā. Uz redzēšanos, Bibi!

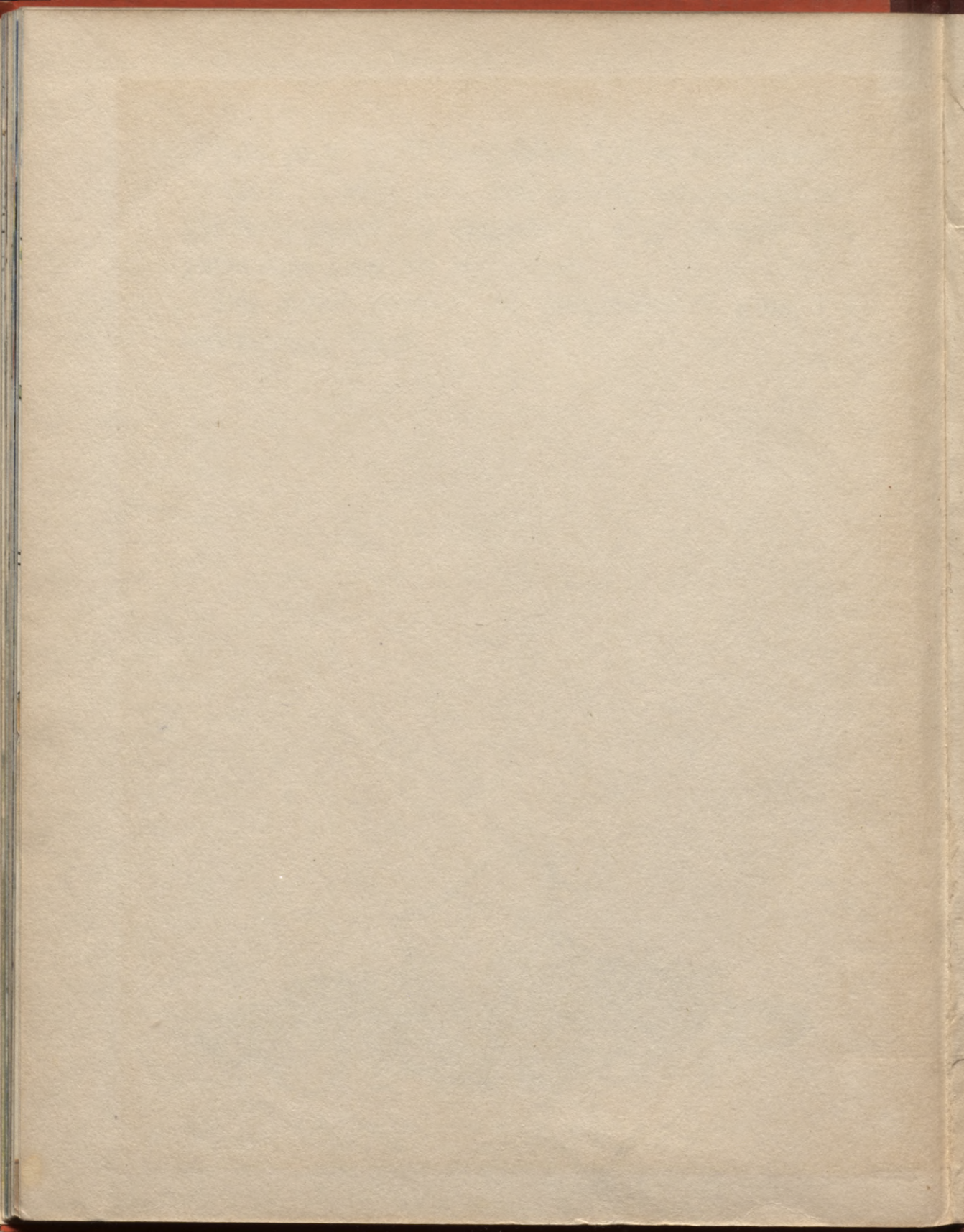

Ж. Грива. Сказка о маленькой черепахе
Аудомни М. Старасте.
Redaktore E. Marjēlna. Maksl. redaktors I. Zvāgūzis. Tehn. redaktore V. Dārziņa.
Korektore R. Igovena.

Латвийское государственное издательство.
на латышском языке.

Nodota sarakšanai 1979. g. 23. decembrī. Parakstīta iespiešanai 1980. g. 4. augustā. Papīra formāta 70×22/16. 2,75 liz. iespiedl. 3,22 uzak. iespiedl. 5,5 izdevn. l. Melniens 30 000 eks. Maksa 4 rbl. 80 kap., no 1981. g. 1. 1. — 48 kap. Latvijas Valsts izdevniecība Rīgā, Padomju bulv. 24. Izdevn. Nr. 12755-J1234. Iespiesta Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Pasūt. Nr. 1683.

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306016040

[48]

Maksā 4 rbj. 80 kap.,
no 1961. g. 1. 1 — 48 kap.

5 n=2944(2)